Озвися, Музо, й голосно промов
На верховині, що в тумані сліпне!
Я бачу відхлань і на ній покров
Густої мли: до неї так подібне
Все, що про пекло нам дається знать.
Вгорі — туман: це все, що знати дано
Про небеса. Внизу кругом висять
Такі ж тумани: так і ми туманно,

Ми, люди, бачимо себе самих!
Попід ногами камінь пнеться голо —
І знаю я, маленький між малих,
Що йду я по ньому, й що все навколо
Туман та камінь, і не тільки тут,
А й в світі мислі, що не знає пут!